

under topmødet i København i 2009 at nå en global aftale om bekæmpelse af klimaforandringer. Vi skal styrke forskning og udvikling og sikre flere og bedre arbejdspladser. Vi skal videreudvikle en af EU's største succeser, det indre marked, og vi skal styrke miljø- og forbrugerbeskyttelse. Vi skal styrke kampen mod grænseoverskridende trusler såsom terrorisme, menneskehandel, organiseret kriminalitet og illegal indvandring, og vi skal gøre det muligt for EU at spille en langt stærkere rolle på den internationale scene med afsæt i vores europæiske værdier om frihed, demokrati og menneskerettigheder.

Denne fremadrettede politiske dagsorden bør blive det politiske omdrejningspunkt for det fremtidige arbejde i EU. Det er her, Danmark skal gøre sin indsats for at præge EU-samarbejdet.

Regeringen ønsker, at dansk europapolitik også fremover skal være baseret på et bredt samarbejde her i Folketinget. Regeringen vil derfor i begyndelsen af det nye år indbyde de partier, der støtter Lissabontraktaten, til forhandlinger om en ny og fremadrettet politisk aftale om europapolitikken. Her kan vi drøfte de udfordringer, som europapolitikken står over for i de kommende år, og vi kan skabe en stærk platform for at varetage danske interesser i EU og i det hele taget sætte et dansk præg på den europæiske dagsorden.

En ny aftale skal samtidig bygge videre på det solide fundament, som vi har i Danmark med den europapolitiske aftale fra 2004 og i øvrigt Folketingets vedtagelser om europapolitikken. På den måde kan vi sætte fokus på, hvad vi fra dansk side særlig skal arbejde for i EU i de kommende år. Danmark skal være med i hjertet af Europa, for det er kun, hvis vi er det, at vi for alvor kan spille en aktiv rolle og sætte markante danske fingeraftryk på fremtidens Europa.

Kl. 13:57

Formanden:

Tak til statsministeren. Så er det udenrigsministeren.

Kl. 13:57

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

I overmorgen mødes vi så i Lissabon i kredsen af EU's stats- og regeringschefer samt udenrigsministre for at underskrive den nye traktat. Siden murens fald har vi brugt mange kræfter på at tilpasse det europæiske samarbejde til den nye europæiske virkelighed. EU har mere end fordoblet sit medlemstal siden 1990, og vi har gen-

nemført fire traktatændringer i samme periode fra Maastricht over Amsterdam og Nice til Lissabon. De mange traktatændringer har naturligvis været nødvendige, men de har betydet, at debatten om institutioner og procedurer ofte har overskygget de konkrete resultater til gavn for borgerne, som jo egentlig er formålet med hele samarbejdet.

Nu er vi så med Lissabontraktatens egne ord rede til at fuldføre denne lange proces. Når traktaten er underskrevet, udestår de nationale ratificeringer i 27 medlemslande. De skulle gerne alle nås inden den 1. januar 2009, som er måldatoen for ikrafttrædelsen af traktaten, for traktaten vil ikke kunne træde i kraft, før det sidste land har ratificeret den.

Her i Danmark vil regeringen som bekendt lægge op til, at beslutningen om ratifikation træffes af det danske Folketing – det har statsministeren lige præciseret – og linjen, som statsministeren har redegjort for, er velbegrundet. Vi har jo § 20-redegørelsen, som vurderer, at der ikke er tale om suverænitetstafgivelse. Dertil kommer, at Lissabontraktaten ligger langt fra forfatningstraktaten i rækkevidde og symboler. Det er en traditionel ændringstraktat til Nice-traktaten, som den danske befolkning jo heller ikke stemte om. Et praktisk, fornuftigt arbejdsredskab, der skal få EU til at fungere bedre – det er, hvad dette er.

Samme grundlæggende analyse har man foretaget i en lang række andre europæiske hovedstæder, heriblandt Paris, Haag og London, hvor man også ønsker at ratificere traktaten parlamentarisk, og det skal jeg lige resumere:

I Frankrig gik præsident Sarkozy til valg på bl.a. at arbejde for en ny traktat, der var anderledes og klart mindre ambitiøs end forfatningstraktaten. Sarkozys erklærede program var, at en sådan traktat ikke skulle underkastes en folkeafstemning, og det bliver den så heller ikke.

I Nederlandene blev kravene til en fremtidig traktat konkretiseret efter parlamentsvalget i november 2006. Den nederlandske holdning var, at resultatet af folkeafstemningen om forfatningstraktaten i juni 2005 naturligvis skulle respekteres, og at man herefter ønskede en traktat, der i form og indhold var væsensforskellig fra forfatningstraktaten, med andre ord, at alle føderale eller forfatningsmæssige elementer skulle udgå. De krav har den nederlandske regering efter indstilling fra landets højeste juridiske organ vurderet nu er imødekommet med reformtraktaten, og regeringen har derfor med støtte fra